

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

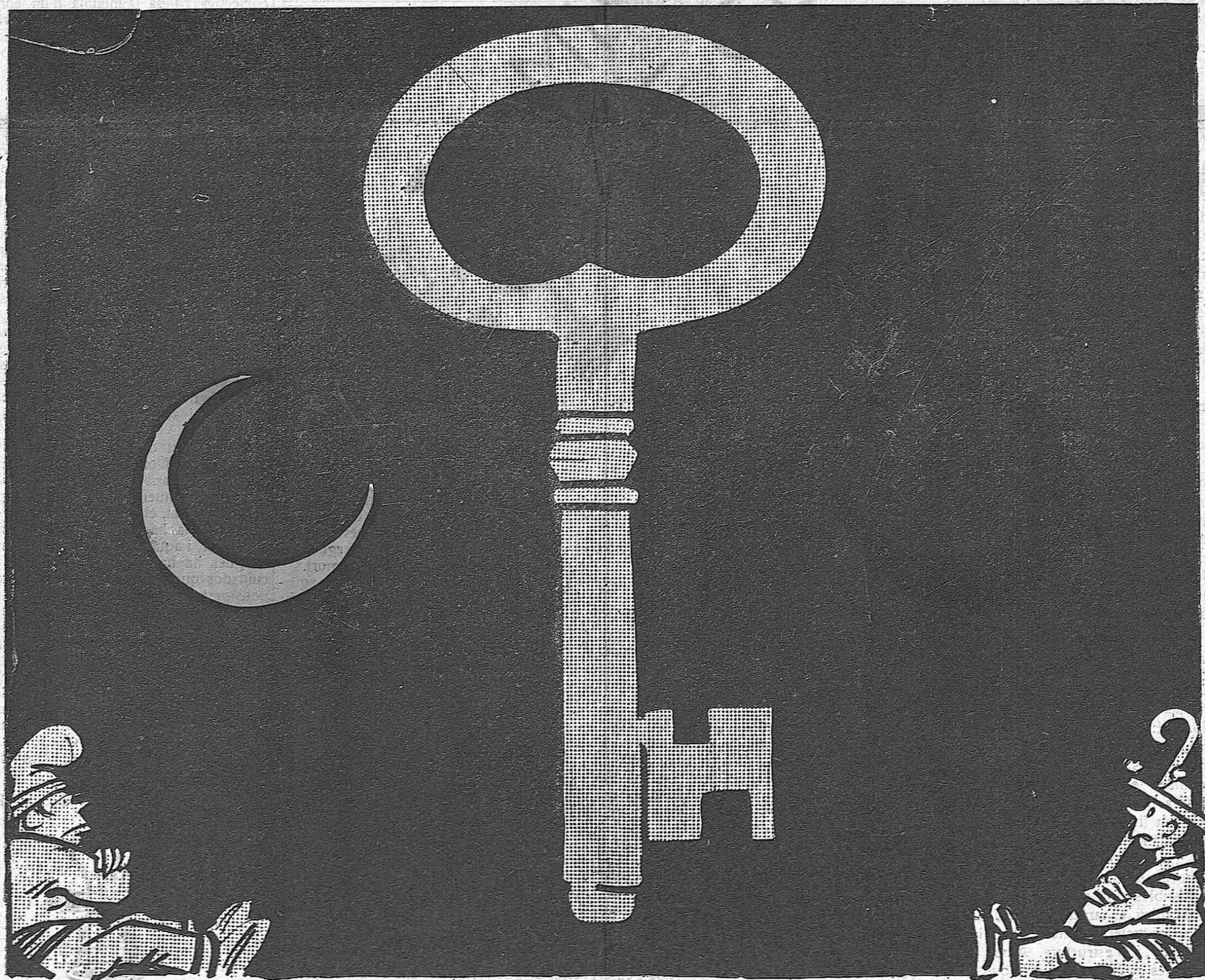
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANER, 2'50

LA CLAU DEL MISTERI

—Només cal ficar-la al pany
amb un xic de compassió,

fer-li dar mitja volteta..
i ja està la solució.

Aci i allà

Cada dia es produeixen nous fets que demostren la veritat d'una frase recentment atribuïda per un periodista estranger al senyor Puig i Cadafalch, o sigui que Catalunya és totalment diferent de la resta d'Espanya. Els nostres moviments, en bé o en mal, són moviments propis, i esclaten i es descapdellen amb completa independència. En aquest punt, l'autonomia és un fet.

No és solament en la qüestió de l'espardenya on s'ha demostrat l'autonomia dels catalans. A Madrid s'han tornat espardenyistes, i això ha bastat per a que a Barcelona ningú seguis el moviment. Fins direm que l'espardenyisme madrileny ha afavorit als nostres sabaters. A Catalunya, qui ha deixat les sabates s'ha posat les sandàlies, però no espardenyes. I això que l'espardenya no pot ésser considerada com una cosa castíssimament madrilenya. Un amic nostre ultra-catalanista diu irònicament que a Madrid no s'havien d'haver posat espardenyes, sinó babutxes.

La mateixa diferenciació veiem ara en la qüestió social. Quan a Barcelona hi ha hagut setmanes tràgiques, vagues generals i disturbis revolucionaris, la resta d'Espanya s'ha mantingut generalment quieta. Tot el més han caigut espurnes del nostre foc a València i a Saragossa. Només una vegada, aleshores del 1909, va caure una espurna a Madrid. Ara succeeix al revés. Mentre en gran nombre de poblacions espanyoles hi ha desordres greus, amb bales i amb sang, a Catalunya gaudim una relativa tranquil·litat. A començaments d'aquesta setmana semblava que Barcelona es sumava a l'agitació espanyola. Però van bastar vint-i-quatre hores per a solucionar satisfactoriament el conflicte i evitar la vaga general.

Els catalans podem ben bé dir allò: que nosaltres som nosaltres.

Comunisme nacionalista

QUAN don Salvador Seguí—ens hem d'acostumar a eliminar dels nostres homes sindicalistes tota baixa denominació,—quan don Salvador Seguí pronuncià a Madrid unes paraules despectives per al nostre moviment nacionalista, en aquesta mateixa columna setmanal li oposarem la nostra fe, idèntica a la seva, però para! i a la fe nacionalista. Nosaltres no podíem admetre un moviment de lliberació que excluis una altra acció lliberadora, i argumentàvem que gairebé tots els socialismes eren nacionalistes o admetien els nacionalismes, començant per la República dels Soviets que havia desencadenat als proletaris i als obrers, als pobles i als ciutadans: Estònia, Finlàndia, Polònia, Ucraïna i Geòrgia havien estat redimides pels bolxevics, oferint la lliçó meravellosa d'una revolució que deslliurava als petits pobles que abans eren tinguts com integrants de la gran Rússia, que eren considerats per l'imperi com territori nacional.

Ara novament arriba de Rússia una concepció federalista. Els turiferaris dels bolxevics preconitzaven una tàctica absolutament semblant a la russa, imposant el sistema dels soviets. Així els italians tenen ja redactada una constitució soviètica, i a Espanya mateixa tot se polaritza cap a una interpretació soviètica de la revolució i de la post-revolució. I bé: els comunistes russos, En Lenine al cap, han declarat que tota qüestió tàctica i tècnica—fixi's bé ara el senyor Seguí,—així com també les que's refereixen a l'estructura definitiva que ha de tenir la societat socialista, s'han de decidir segons les condicions i circumstàncies locals.

No hi cap afirmació més antiunitarista. Una norma única, una estructura idèntica, no són possibles en la societat que s'està elaborant. El medi, el caràcter, la raça, la tradició, la voluntat mateixa, determinaran la tàctica, la tècnica i l'estructura. Amb això els comunistes russos no fan més que persistir en la tradició doctrinària de l'anarquisme,

que sempre fou federalista. Tant el d'En Bakounine, com el francès d'En Grave, d'En Faure i d'En Malato. No hem estudiat concretament aquesta qüestió en els socialistes alemanys, però creiem que pertencient a una terra federal, seran federals. Per això el partit socialista espanyol, amb un sentit de llibertat més extens que el del sindicalisme i l'anarquisme—encara que aquest ja no hi compta—no han dubtat mai, sobre tot en aquests dies darrers, en sostenir les reivindicacions de Catalunya.

Ja, ja sabem que el nostre sindicalisme no pot, per la seva composició de gents de procedències múltiples i per la seva exclusivitat econòmica, fer una declaració nacionalista. No desitgem tampoc que la faci, si li restava potència, mes en ell se dona la idea de que el nacionalisme català és cosa burgesa, i sempre hi ha en ell un anatema per a tot esclat circumstancial del catalanisme. I això li dona un matís conservador, que'l fa acatar una estructura oficial d'un altre burgesisme polític, separant-lo, en aquesta precisa qüestió, de gent de la qual no pot prescindir, i que a la fi li donaran al contingut tècnic l'aire espiritual de que careix.

El dia que un director sindicalista declarà la seva adhesió al nacionalisme, base de l'internacionalisme, serà per a molts de joia i de identificació absoluta amb el sindicalisme. Aquest home pot ésser don Salvador Seguí.

PARADOX

Estranyeses

LA burgesia vell estil tenia ben arrelada la dèria de que el obrer, per ésser dòcil, havia de passar necessitat. Amb pa i ceba ja'n té prou, deien. I conseqüent amb aquesta interessada mania, augmentaven constantment les hores de jornada i rebaixaven tan com podien les pessetes dels jornals.

L'interès dels amos era que els treballadors fossin ben ignorants i ben pobres. Així era més fàcil explotar-los del modo que'ls donava la gana. Algunes colònies semblaven més aviat ingenioses on no hi faltava ni el capatàs amb el fuet.

Afortunadament el món progueessa; malgrat tots els entrebancs dels interessos creats, l'obrer s'instrueix, s'emancipa i en el banquet de la vida ja no's contenta amb el

ranxo de l'esclau. En lloc d'un burro de treball vol ésser un home lliure amb el camí obert a tota mena de llegendes ambicions. L'humanitat avança. El que hi ha és que, devegades, el salt és tan brusc i tan sense solta que per fugir d'un tramvia ens aixafa un auto.

Ara resulta que, per a assolir l'estat social perfecte, l'obrer deu ésser ignorant i pobre. Convé una revolució fonda, ferma, que capgirar tots els fonaments actuals de la societat i, segons els propagadors i propulsors d'aquesta radical revolució, no serà possible aconseguir-la fins que la misèria obligui al proletariat a fer-la. I per a lograr aquesta misèria redemptora s'han inventat les vagues, els braços caiguts, els sabotatges, l'acció directa i tots els demés sistemes de fer impossible la vida a tot-hom. La burgesia conscient o inconscient, secunda aquests plans revolucionaris amb els seus egoïsmes, els seus locautes i les seves venjances.

Nosaltres hem llegit parrafades d'escriptors comunistes afirmant l'inutilitat de cultivar l'intel·ligència del poble i tractant amb despreci als intel·lectuals per considerar-los un destorb a la causa revolucionària. La teoria d'esperar la revolució social de la misèria del poble la sostenen arreu els aprenents de Lenin. Els ultra-revolucionaris volen a l'obrer burro i pobre per a organitzar sobre aquestes bases un estat de coses semblant an aquesta meravellosa organització rusa que movilitzant l'exèrcit del treball, acuartela als obrers, els fa treballar a toc de trompeta i els hi dona un plat de ranxo.

L'antic lema *pa i ceba*, que aparentment ha sigut abandonat pels burgesos del vell règim, l'han recullit i se'l fan seu els revolucionaris snobs.

JEPH DE JESPU

La granillada violenta

ESTÀ succeint a Espanya una cosa extraordinària. D'uns quants mesos ençà, esclaten greus desordres promoguts per la qüestió obrera, o per la carestia de les subsistències, en diverses poblacions de la Península. Aquests desordres presenten un caràcter isolat, almenys en apariència. Avui és una població, al cap de vuit dies una altra, al cap de vuit més una de nova; i així és va seguint. Es com una mena de granillada, en la qual els grans és presenten l'un darrera l'altre.

Un altre caràcter d'aquesta extranya erupció violenta, és el que trïu per lloc de manifestació tant aviat poblacions de primer ordre, com de segon o de tercer. Fixeu-vos que en els darrers mesos s'han produït disturbis d'aquesta mena en quietes ciutats i fins en viles de poca importància. Podríem dir que les manifestacions violentes espanyoles, han passat de les capitals de província als caps de partit. Seguint per aquest camí aviat no quedarà a Espanya cap poble ni poblet que no pugui posar a la seva història una vaga tumultuosa, unes descàrregues de fuselleria, uns quants ferits i algú mort.

Es podria comprendre l'esclat d'una agitació que agafés alhora tota la Península. Es podria comprendre també la producció d'agitacions revolucionàries a les grans capitals. Però això de que per seccions, de mica en mica, a cullerades, es vagin produint aquests desordres, resulta un fet nou en la historiografia de les revolucions, bullangues i bullanguetes del país hispànic.

Fins ara estàvem acostumats als desordres de Barcelona, de València, i d'alguna que altre ciutat andalusa. També succeïa de llarg en llarg que en un menut poble oblidat de qualsevol regió hi havia un motí per consums, o pel cobrament de les contribucions, o pels excessos del cacic. Uns cops de pedra a la parella de civils, una descàrrega dels mausers, i després d'enterrar els morts novament es tornava a la solitària pau del camp.

L'agitació d'ara, en la seva nova forma, ens fa l'efecte que totes les poblacions espanyoles tenen ganes de presumir, fent-se posar al diari i provocant la declaració de l'estat de guerra, que és una cosa que vesteix i dona importància a les poblacions. Això

explicaria perquè cada dia llegim al diari aquells títols que diuen «Greus successos a tal banda». «Tants morts i tants ferits». Si no fós pels ferits i pels morts, aquesta granillada violenta que's manifesta a Espanya seria una cosa completament pintoresca. Podríem atribuir-la a rivalitats de campanar per les quals una població no vol ser menys que una altra. Cada una vol tenir les seves vagues, els seus desordres, els seus estats de guerra i les seves bombes corresponents.

FULMEN

La qüestió rabassaire

A una temporada que, per la lectura de periòdics de Vilafranca del Penadés, ens entrem de la persistent i simpàtica campanya en pro de les reivindicacions del proletari de la terra, tan castigat fins avui, portada a cap per una colla de bons amics, en el florit districte panadesenc.

No cal dir amb quina satisfacció esmentem el fet, nosaltres que recordem amb delectança la valenta tasca d'emancipació econòmica realitzada, fa trenta anys, per un grapat d'homes de bona voluntat, capitanejats pels malaurats Isidre Rius i Baldomer Lostau.

La classe pagesa va despertar-se alavors als trucs donats per un estol de propagandistes revolucionadors. Prou els hi costà deixar de banda temences i respectes il·legítims, emperò una vegada encesa la fornall col·lectiva, palesa la infàmia d'un contracte establert entre el pària i el despota, era confortador l'espectacle dels vexats, encomanant-se mutuament l'amor a la lluita per a la justícia secularment atropellada.

El pacte de *rabassa morta*, pel que's queda sense propietat l'obrer que ha deixat caure damunt dels terrossos les seves suors durant cinquanta o setanta anys, qui ha fet un jardí de l'erm, mantenint a l'amo, que no ha fet més que pagar la contribució (en forces cassos ni la contribució paga el propietari de la terra), deu ésser sotmès a anulació per arbitrari i per despòtic.

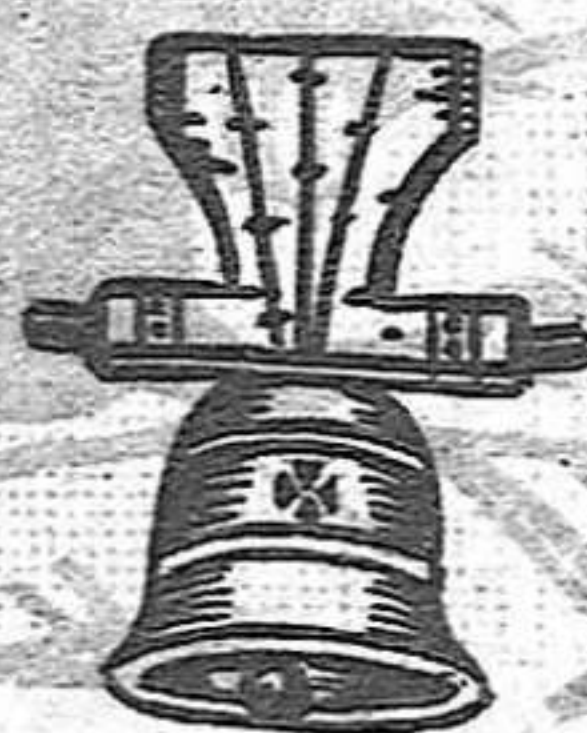
Perquè es vegi si tenim raó, direm que en alguns terrenys de bona qualitat acostuma pagar el rabassaire al propietari la tercera part d'olives, la meitat, la tercera o la quarta part del vi, la vuitena de les garbes i llegums. Amb l'anyadit de que, olives, raïms, blat i llegums, deuen ésser deixats a casa de l'amo o on l'amo digui, i que per a collir es necessita el consentiment del mateix, pesi a les conveniències del rabassaire, havent-se donat cassos de no poguer collir, siguent madurs, els raïms, i sofrir pèrdues pel caprici del feudal.

Amb motiu del replanteig de les vinyes mortes per la filoxera, s'ha donat més d'un cas de propietaris que han ajudat al rabasser i alguns continuen contribuint al pagament de sofre, sulfat, etc.

La majoria ha negat tota mena d'apoi al agricultor, i aquest, damunt de les càrregues antigues ha hagut d'afegir-hi l'augment de cuidados que la planta nova necessita, i de nous gastós exigits per a foragitar els perills de marfugues, conegudes de mig segle ençà.

La transformació que en totes les coses va realitzant-se, la rehabilitació del obrer, enlairant-lo al nivell que li pertoca, fan més repugnant el pacte de la *rabassa morta*. No és una rebaixa lo que cal, a benefici del que treballa, sinó la total apropiació de la terra que feconda amb el seu esforç i ha omplert durant anys i segles de vilipendi, la guardiola del burgès terratinent, tant fastigós com el burgès industrial.

J. COSTA I POMÉS

Els clericals contra

"El Místic"

EN el teatre del «Café Popular», de Tona, s'hi havia de representar, un dia d'aquests, el popular drama d'En Rusiñol *El Místic*.

El *Místic*, com no ignoren els nostres llegidors, és el drama més sentimentalment religiós i més ingenuament cristià que pugui haver sortit de la ploma d'un autor dramàtic. Crist en persona que tornés a la terra i anés un dia a veure *El Místic*, no sols no hi tindria res que dir, sinó que estem segurs que a cada final d'acte i potser també entremig d'algunes escenes es posaria a aplaudir rabiosament. Tant bé En Rusiñol sapigué trasplantar l'esperit i el sentit humanista de aquell famós Sermó de la Muntanya...

Però ai!... Crist és una cosa, i els clericals d'avui, incloent-hi els actuals representants del mateix Jesús, rectorats i predicadors, són altra cosa tota diferent.

El fet, cavallers, és que el propietari del teatre de Tona, que ja tenia la cosa a punt i havia fet els seus gastets, poc abans de celebrar-se la representació del famós drama rusiñolenc, rebé del Municipi d'aquella localitat, la immortal pàtria del *Noi de Tona*, una comunicació del Alcalde, senyor Ramonet, expressant-se en el següent jesiític terme:

«He de participar a Vd. que este Ayuntamiento, en sesión del día de hoy, ha acordado prohibir la representación de la obra llamada «El Místico», anunciada para celebrarse en este local, por quejas recibidas»—(de qui?... del rector?... de las Hicas?... per què no ho diuen?)—*en la Alcaldía... por afectar al decoro de la moral*—(Que ja'l coneixen *El Místic*?... Que l'han llegit mai?... Que l'han vist mai?...)—*y de la Religión del Estado: significándole que este acuerdo se comunica hoy mismo al Excmo. Sr. Gobernador de la provincia, a los efectos oportunos.*

Si el «Excmo. Gobernador de la provincia» fos un senyor com deuria ésser, contestaria a l'alcalde del batlle de Tona amb una altra comunicació que digués poc més o menys:

«He de participar a Vd. que El Místico es una obra de arte sancionada ya por todos los públicos, un drama eminentemente moral y cristiano, que no desdora a la religión, sino en todo caso a los malos religiosos. Deje Vd. en paz al cafetero y a Rusiñol y no vuelva Vd. a meterse en camisas de once varas. Dios guarde a Vd. muchos años, etc.»

Però com que les autoritats nostres acostumen a fer les coses a la babalà, ja veuran com l'Excmo. trobarà que el jesiític alcalde Ramonet ha fet bé de prohibir *El Místic*; i el cafeter pagarà els plats trencats, i els hipòcrites clericals de Tona... tan satisfets!

Senyor, quanta ignorància!

Val a parlar clar

EN Romanones ha fet declaracions. Si els programes, els discursos i les declaracions haguessin de salvar-nos, faria una pila d'anys que ocuparia Espanya un lloc d'honor en el concert de les nacions civilitzades.

En Romanones és un *mano* amb tota la barba. Un peix que's porta l'oli. En l'art de donar *coba* al poble, d'engatussar i fer-se el maula, no hi ha entre els nostres polítics qui pugui ficar-li mà.

Combatut fins a l'extrem, executat per la majoria del País, ell s'aguanta, i deixa fer. De tant en tant, s'arrenca l'home amb unes declaracions polítiques, art en el que té la mà trencada, s'adorm del cantó de la llibertat, i ja el tenim en situació de convertir-se altre cop en esperança de la Pàtria.

El flac d'En Romanones és l'efecte internacional. El seu pensament, la seva vivó maquiavèlica, omple preferentment les planes dels diaris estrangers. L'home, no és tonto.

Ademés, hi fila de lluny. Té de la realitat un concepte clar i cabal.

Sap a la perfecció que lo que hagi de ésser de nosaltres, ha de decidir-se a fora, i a fora dirigeix els trets, sense que vulgui dir això que *badi* poc ni molt tocant a l'aspecte interior.

Què ha dit ara En Romanones? Ja pot suposar-ho el llegidor. Que ha arribat el moment de alçar els ulls en l'aire, i de pensar en fer un govern d'esquerres, fort i apte per a fer bona feina en aquest sentit.

Que el govern que's formi ha de tenir un programa al dia, segons les circumstàncies. Tals són els conceptes principals emesos ara per En Romanones, que com es veu, està molt lluny d'haver fet cap descobriment.

Això del govern d'esquerres, és ja un tòpic desacreditat. El programa al dia un sistema de govern més vell que l'anar a peu.

No en fa poc de temps que anem al dia! Precisament, si s'ha fet notar la política espanyola, ha sigut per la seva manca de

Hem de dir a aquest petit *Torquemada*, que avui dia les idees evolucionen; que gràcies a Déu... o al diable tothom se fa càrrec dels negocis eclesiàstics; i si que aconsellem an aquest clergue que val més se cuidi de les seves coses íntimes, no pas ficar-se a casa d'altri, doncs, a més d'exposar-se al ridícul, potser li faran un «tupi» nou; i ademés com que ara, als difunts quan *moren*, se'ls treuen del davant amb quatre ximpleries, quan abans els acompanyaven al cementiri de Sant Andreu, també creuen els veïns de Santa Eularia que es pot prescindir d'ells per haver-se *sindicat* els capellans contra els morts.

Tothom descontent

Terminada la campanya dels senyors legisladors, el diputat pren l'espining... abur Madrid!, molt cofoi, se'n torna cap a caseta, en busca del dolc repòs

El quefe dels radicals

—Revolució?... Romanosos!... La qüestió és fer-se un bon mitjot i el demés són trons.

orientació, per una absència absoluta de criteri.

Els governants, blancs i negres, s'han distingit per la seva afició a sortir del pas, baldament per a lograr-ho hagin tingut d'embrollar la troca més del que ja ho està. Així hagin hagut de comprometre en l'empresa, interessos els més greus i més sagrats.

La fantasia ha fallat aquest cop an En Romanones. Hi haurà qui, no pressentint l'imminència d'una total liquidació, pugui avenir-se a viure al dia?

Ara, si real i positívament existeixen motius per a no pensar en l'endemà...

També en aquest cas hauria faltat En Romanones, al qui hauríem de fer un càrrec.

El que suposa la manca de franquesa.

TABER

Notes de fora

Santa Eularia de Vilapiscina.—Fa pocs dies morí una senyora, la que abans de deixar el món dels vius, pregà al seu espòs, conegut industrial de la barriada, dient-li que no li donguessin els Sagraments *si ella no els demanava*.

I com sigui que l'infortunada senyora va prescindir d'aitals serveis esperituals, l'econom de l'església parroquial, el diumenge, a dalí la trona, va *tronar* contra aital família, posant quasi a la barra a tots els qui com el marit esmentat no obliquen a fer combregar a llurs mullers, o les mullers a llurs marits.

que's creu merèixer, com home que ha complert bé sa missió.

Arriba al poble i, apenes baixat del tren, un senyor, que va dar-li el vot, l'atura.

—Ah!... Ja'l tenim de retorn?

—Sí, senyor. Tots bons, al Circol?

—Bons, sí; però contents, no,

—I això? Què és lo que'ls hi passa?

—Ens passa, que la labor que ha fet vostè, se'ns figura no gaire agradable.

—Com!...

No han llegit els meus discursos?

—Més d'un i més de dos cops.

—I no hi han vist la defensa que amb tot el foc del meu cor he fet dels seus interessos?

—Si sí quatre estirabots per cubrir les apariències, però, sap?, és poc, és poc...—

—Com!...

Camina vinticinco passos i, a l'anà a girà el cantó,

topa amb un home del poble.

—Ja ha tornat?... ¡Bon tripijoc se li espera quan el veegin els de la *Emancipación*!

—Estan cremats amb mi?

—Complil...—

Què s'ha fet de tot allò que al votar-lo ens va prometre?

—Que no ho he complert?... Jo't toc, Això sí que ja té gracia!

No sé que volieu doncs.

He parlat de les farines,

he parlat del vi i dels ous,

he combatut els abusos

que's fan amb les detencions, he presentat una esmena al pressupost d'Instrucció, he demanat que...

—Dispensi; vostè és molt viu i sap molt; però, als ulls dels proletaris tot això, psè!... Es poc, és poc.

Malhumorat fins als ossos, torna a emprendre el camí al trot i arriba a casa.—Aleluya!... Ja tenim aquí al senyor!...

La seva dona l'abracca i, —Bueno—li diu: On som? Com marxen aquests negocis? Què has fet? Què has dit a les Cortes?

Suposo jo que, com sempre, hauràs sigut prou mussol per tornà aquí amb les mans buides. O: que sí?

—Doncs oi que, no! Perquè vegis que no's bada, sàpigues tu que aquest cop els representants del poble hem pres la resolució

de senyalar-nos cent duros al mes, cada hu, de sou.

La bona esposa se'l mira tota estranyada.—I d'això en dius no «bada» criatura? Cent duros!... Es poc, és poc.

C. GUMA

De fora han de venir...

AVIEM, cregut, fins ara, que erem els catalans excessivament aficionats al *bluf*. Que en l'art d'exagerar els defectes, així com en el de ponderar les qualitats grosses i petites que ens distingeixen, difícilment trobaríem rival que se'ns apropés.

Aquest tret de la nostra personalitat ens ha sigut mantes vegades tirat en cara per amics i enemics. No hi ha que dir com ens hem defensat de l'acusació, reconeixent i tot molt sovint lo acertat de l'acusació.

Són en gran nombre les ocasions en que ens ve pintat lo de que *s'ens ha mort l'avia*. En política, en art, en literatura, en tots els aspectes de la humana activitat es sol pecar a casa nostra, per carta de més. I si al exaltar les virtuts—que algunes en tenim—caiem en l'alabança desmesurada, som terribles al decantar-nos a l'extrem contrari.

O ho concedim tot, o neguem a tort i a dret el pa i la sal. O lo que oferim és millor que lo dels demés, o es tracta de matèria despreciable. El cas està en fugir dels termes mitjos, en no parar-se en el just mig, en el que s'assegura radica la virtut.

Milers d'exemples, trets de la nostra vida quotidiana, són una prova de lo que diem. No hi ha dia en que no vingui la realitat a donar-nos nova mostra de la certesa d'aitals afirmacions. La nostra fantasia, tant si es tracta d'enlairar com de desplegar la bandera de l'ensorrada, excel·la a quan en aquest sentit pugui dir la ploma de més desenfundada imaginació.

Ara mateix ens vé del Nord d'Amèrica una nova que es una dada més a afegir a la llarga llista d'exemples demostratius de la nostra propensió al *bluf*. Ha sigut ja recollida per algún diari de Madrid, que l'ha comentada amb tota l'ironia que's mereix.

Resulta que, segons el *Butlletí Oficial de la Oficina de Comerç del Govern dels Estats Units*, tenim a Barcelona a tot un rei de la fusta. Un comerciant, que segons l'esmentada publicació ha arribat a dominar tant plenament el comerç d'importació de fusta, que es ja materialment impossible fer negoci amb aquest article, com no siga entenent-se amb l'expressat agaveïllador.

Correspon el nom de *rei de la fusta*, a un bon senyor del qui no teniem a hores d'ara, la més lleu referència de que existís. Que ens perdoni el llegidor el que deixem de copiar-lo.

Pot donar-se una prova més palesa de la nostra afició al *bluf*? Realment, no sabem que la potencialitat industrial de Catalunya ens permetés el luxe de comptar amb *monarquies industrials*.

Hagués dit el *Butlletí Oficial de la Oficina de Comerç del Govern dels Estats Units*,

que lo que hi havia a Barcelona, era algún cap de fusta... Emperò, rei de la fusta...

A no ésser que com més d'un cop ha succeït, siguin els forasters els qui hagin de fer justícia a alguns dels nostres homes...
No tindria res d'estrany.

B. DE R.

Defecció catòlica

EM llegit en més d'un aparador l'anunci de venda de lligacames de la primera comunió, i ens ha semblat l'anunci una cosa arbitrària i una poca-solta, que la censura clerical, que amb tantes coses que no li van ni li venen es fica, no deuria permetre.

Natural és que els nostres sastres, betes-i-fils i fotògrafs demanin feina per a l'habillament de les criatures que comencen a espigar-se, o la reproducció del bibelot per consagrar o consagrat a persona entenimentada: l'amor al negoci, la passió pel calaix, fa fer moltes criaturades. Lo que no trobem ortodoxe és omplir de qualitats sobresortints una peça completament íntima de la indumentària femenina, avui que la impietat ha aixecat aquella peça a la categoria de cosa adorable, i és un atractiu de pecat, i se la vesteix de guarniments per a enlluernar la vista de tot aficionat a la possessió de lo prohibit.

L'acte de fer pendre a les criatures lo que la catòlica litúrgia en diu la primera comunió és, com tants d'altres que la rutina té establerts entre nosaltres, un cas d'exhibició, un cas de vanitat. Sapiguent-lo tonto, inútil i fins antihigiènic, podríem tolerar-lo en certa mena de gent empenyada en viure fermada al curt ronsal de la humana tonteria. Lo intolerable és que, amb pretext místic, s'exalti la fantasia de la jovenalla amb violets que no han de veure's, a no ésser que de l'acte religiós se'n faci arcaboteria, incitant a la perversió de les criatures quan apunten tota mena de perills.

En aquest cas caldria suposar que un ram de bogeria ha passat pels cervells de les persones majors, cridades a encarrilar els passos de les criatures, i que els administradors del negoci catòlic han perdut tota mena d'estreps i ja no tenen la mànega ampla, sinó que s'han quedat desmanegats completament.

Nosaltres, heretges furibunds, anticlericals empedernits, protestem d'aquest cas de mercantilisme prostibulari, i neguem que la baixa, mitjana i alta beateria que patim i sap això que diem, tingui gaires travessos de dit de vergonya.

A. COSTA I SENDRA

Tant la Mancomunitat com l'Ajuntament no paren de rebre missatges de tots els bons fills de Catalunya adherint-se i felicitant a les susdites corporacions per l'actitud de les autoritats catalanes amb motiu dels successos dels Jocs Florals.

No's cansin; no s'amoinin, els bons catalans. Així com així aquella actitud s'ha tornat aigua poll.

No veuen que, si gosessin, se'n desdirien de aquella actitud?

Diumenge al matí, a les deu, a la Catedral de Barcelona fou consagrat bisbe d'Urgell, el doctor Guitart.

Per cert que els escriptors de càl Bisbe han regalat al nou prelat... ¿mai dirien què?...

Un bàcul?
Una mitra?
Un anell?
Una estola?
Una casulla?...

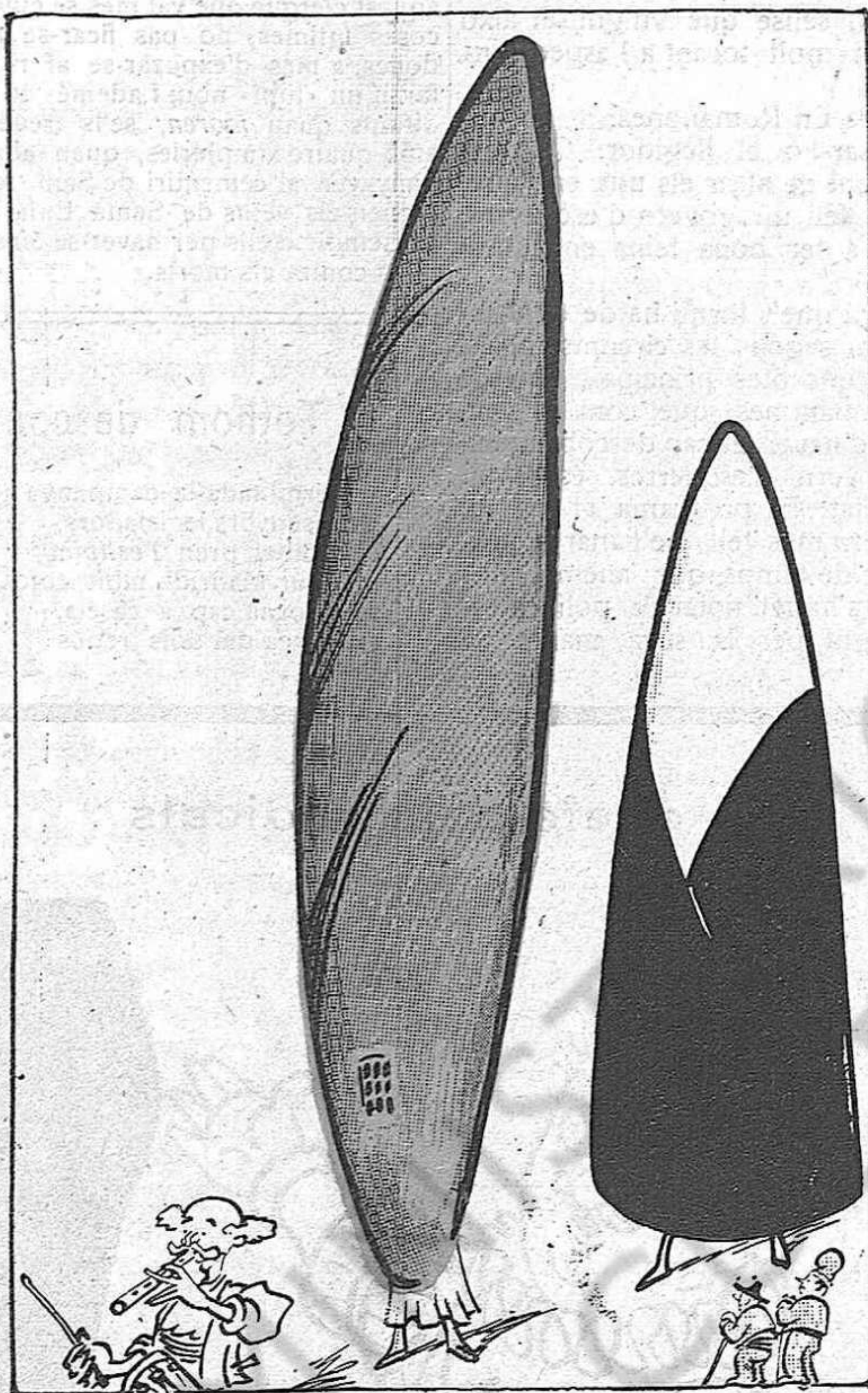
No's cremen: una dotzena de copes per a beure xampany.

Alça, petit!... Aquest, doncs, no serà un bisbe consagrat... sinó dels reconsegats.

El rei ha telegrafiat al governador agraint les felicitacions que els catalans han enviat al monarca amb motiu del seu «cumpleaños».

No hi ha de què.

Els gegants d'enguany

El pa i el sucre

Don Quijote y Sancho Panza

—Amigo Sancho, abandona ya esa Insula Barataria, porque lo haces muy mal.

Literatura de tot temps:
«Esta noche los concejales de nuestro Ayuntamiento obsequiarán con un banquete en el Hotel Ritz...»
I entretant, cues als forns; i el consabut lleteret de «No hay pan».
Mentre n'hi hagi al Hotel Ritz!...

Aquest número ha passat per la censura governativa

Llegeixo:

«Entre las autoridades y corporaciones oficiales que asistirán hoy a la ceremonia de consagración del obispo de la Seo de Urgel, en la catedral, no figurarán el alcalde señor Martínez Domingo, ni el Ayuntamiento de nuestra ciudad.»

Gràcies a Déu que fan una cosa ben feta, a la vida.

Que duri.

Veïam, ara, si tampoc aniran a la processó del Corpus.

Si no hi van, ho celebrarem amb patates fregides i un xatet de manzanilla.

Han tornat d'Alemanya els dos ex ministres lligaires Cambó i Ventosa.

Fer aqueixos senyors l'anunciada visita a Berlín i pujar els marcs, ha sigut una mateixa cosa.

I com que aquí tothom té marcs, fins les criades i els pixa-tinters, per això la glòria dels ex ministres serà un fet.

El paper Cambó està pujant tant com els marcs.

I d'aquí quatre dies, a la «Lliga» set o vuit socis més.

Renoi, i que cremat que està el sanyó Sala amb En Cambó, i amb tots els de la «Lliga»!...

Ara, amb motiu d'una comunicació de l'Ajuntament de Saragoça a la Mancomunitat, ha enviat un telegrama a aquella corporació dient-ne pestes.

Entre altres coses, diu que els regionalistes s'entenen amb el Govern.

Ai, infelicitat! Això no sabia?

Amb el Govern... i amb el governador, que encara és més grabal!...

Aquest número ha passat per la censura governativa

Els radicals han desistit d'homenatjar al poeta Guimerà.

Troben que han fet molt santament.

En primer lloc, En Guimerà no'l necessitava aqueix homenatge.

En segon lloc, als radicals els hauria costat algunes pessetes... i la caixa està flaca.

En tercer lloc, ningú hauria cregut en la sinceritat dels organitzadors.

Val més que homenageen a l'Emiliano.

Síntesi del darrer discurs de don Alexandre Lerroux als xaiets de la «Casa del Poble»:

¡Tudo, menos la revolución!

Es clar, com que si venia la revolució, ell seria el primer de rebre.

El primer deure de l'home és salvar la pell.

La pell... i els quartos.

Li costen tant de suar!...

Per a un d'aqueixos dies estava anunciada una magna Assemblea dels senyors de l'«Acció Catòlica».

Diuen que l'acte es tenia de celebrar en un gran teatre de Madrid.

No cal sapiguer res més.

En un teatre?

Comèdia!...

Anit En Cambó degué donar l'anunciada conferència política sobre «El moment actual del plet català».

No sabem encara el què va dir; però és de suposar.

Degué parlar d'aquella actitud, i... vinguen atenuants, i vinga passar la maroma...

Es clar, mort el gran «Caicedo», En Francisquet vol restar el seu digne successor.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8